

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

II. Annotatio. Finis Exercitiorum, & qua ratione in quatuor hebdomades
divisa sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

quàm peritè quævis in assignata sibi medi-
tatione demonstratur, ad quantam denique to-
tionem hic Exercitiorum contextus perfectionem
conducat, opitulante Divino subsidio. Certè
in hac quidem vita, nemo eniti potest,
ut integrè sibi mortuus, nullis nisi gratiæ
acquiet, nullum nisi Divini honoris
grande sanè, & Cœleste bonum desideret, &
confortio, creaturarum, quæ totidem insen-
sibiles quasi pedicæ sunt, non solum detrimenti
sed etiam tanquam gradibus uti-
tatis, quibus mentem ad Deum & Divina erigat.
Felicem enim verò te, si profundè satis hæc o-
portet penetras; feliciorè verò, & multis sanè
viam Deo obstrictum, si, quæ dixi, placere
experieris; longè tamen felicissimum, &
Bonitati commendatissimum, si exer-
cere etiam, quæ didicisti, non pigebit. Huc
aspice, & ut hoc desiderium quàm pluri-
mè instillet, ab eo precare, qui tam sanctam cu-
ram in mente tua dignatus est inflam-
mare.

II. ANNOTATIO.

his Exercitiorum, & qua ratione in
quatuor hebdomades divisa sint.

Legenda est Vesperis pridie Exercitiorum
 cum ad illa fit preparatio, ante qua ca
 tur qua ad primum diem pertinent.

Finis & scopus Exercitiorum est Per
 nostra, & vitæ in melius emendatio, ut
 rius nempe procedamus, & facilius tandem
 tingamus ad æternam Beatitudinem, ad
 sumus conditi. Hoc est, quod ex hac sancti
 litudine lucri facimus; hoc instar scopi et
 quæ omnis meditando labor collimat.

In quatuor porrò partes dividuntur, quæ
 Ignatius *Hebdomades* appellavit: quia
 ille quidem voluit, mensis integer in hoc
 sto negotio deberet insumi, quatuor He
 mades ita in his quatuor partibus impend
 fuissent, ut productius aliquantò tempus
 fas esset occupari quæmpiam, quod major
 salutem suam momenti cognosceret, min
 rò temporis sufficeret pro illis, quæ min
 sent ad meditantis profectum emolime
 Jam verò, cum hodie mensis ad octo decem
 dies reductus sit, constringi etiam Hebd
 necesse fuit, eâ tamen ratione, ut in his, quæ
 briora videbuntur, diutius morari liceat.

Præter quatuor autem has hebdomades
 am adhuc S. Ignatius considerationem
 institui, de fine hominis, ad quem condit

DEO est, quæ quidem Consideratio cum prin-
cipij, & cujusdam quasi fundamenti loco sit,
in tota Exercitiorum fabrica dein innitatur,
in peculiari quodam loco, & in ipso quasi limine
locum posuit.

Prima itaque pars, quæ & *Prima Hebdomas*
appellatur, in eo versatur, ut hominem ab æter-
næ damnationis periculo eximat, omni illum
periculo ita liberans, ut ad ultimum finem suum
consequendum aptiorem faciat.

Secunda Hebdomas ad finis ejusdem conse-
crationem dirigit, Divinorum luminum & do-
ctrinarum ope, quas ad perfectioris vitæ præfidi-
um subministrat, ostendens scilicet, quænam
sunt, hoc est, quænam virtutes maximè sint,
quarum beneficio homini ad finem suum ul-
timum detur pertingere.

Tertia instruit, quousque progredi in virtu-
tibus debeat, quarum exercitium secunda Heb-
domas persuasit.

Quarta denique hoc agit, ut amorem in ani-
mo inflammet virtutis nimirum perfectissimæ;
accendit autem affectum hunc, Bonorum, quæ
perfectioris studium secum affert, clariore noti-
tiam, in eo scilicet consistentium, ut animus DEO,
Deus animo quàm artissimè tenerrimèque
conjunctus sit. Vides, quo pacto quatuor hæc
S s 2 so.

solitudinis nostræ partes suam quæque
 um exerceant, ut ad finem suum conducantur
 mam.

Jam cum ad vitæ morumque emendationem
 unicè opus sit, ut manifestè prius dispiciatur
 in quo vera felicitas nostra, in quo item
 citas constituta sit; ante omnia sanè necesse
 est, hanc mentem scientiâ muniri. Id
 tissimè facit prima illa de fine nostro
 ratio. Hæc enim, cum eo fine conditos
 doceat, ut Dei nostri clara intuitio
 num beati simus, manifestum est, alter
 tam à nobis non debere æstimari, quàm
 tum pretij meretur brevis ad æternitatem
 gratatio: atque idcirco veram in hac vita
 citatem in alio non consistere, quàm in
 ad beatam nos æternitatem ducit, ad quam
 ti sumus. Ex adverso autem vera
 infelicitas aliud non est, quàm id, quod à
 sima nos æternitate leparat, & ad æterna
 cia ducit. Prout ergo melius est charitatem
 nobis, quod viciniore nos supremæ
 nostræ facit: ita quod longius ab ea sedens
 propiores Inferno nos constituit, peius
 que detestabilius, necesse est.